

Ο χιονάνθρωπος που δεν ήθελε να λιώσει

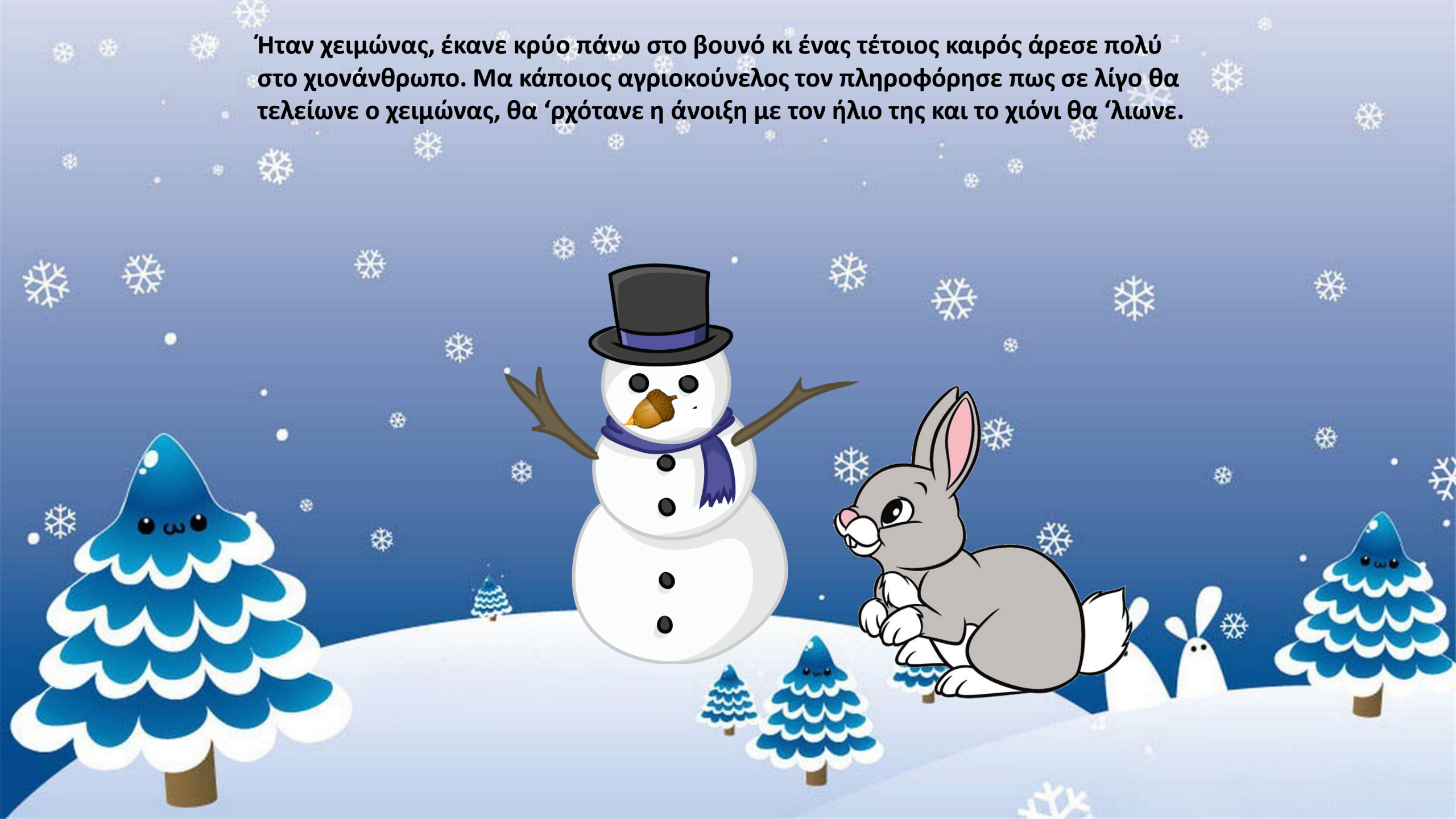
του Μάνου Κοντολέων

Επεξεργασία εικόνων: Ειρήνη Πετρίδου

Μια φορά κι έναν καιρό, στην κορυφή ενός ψηλού χιονισμένου βουνού, ζούσε ένας χιονάνθρωπος. Για μάτια είχε δυο κουκουνάρια, για μύτη ένα βελανίδι, τα χέρια του ήταν δυο ξερά κλαριά από πεύκο, το στόμα του -μια φούντα θυμαριού- το είχε χάσει

Ήταν χειμώνας, έκανε κρύο πάνω στο βουνό κι ένας τέτοιος καιρός άρεσε πολύ στο χιονάνθρωπο. Μα κάποιος αγριοκούνελος τον πληροφόρησε πως σε λίγο θα τελείωνε ο χειμώνας, θα 'ρχότανε η άνοιξη με τον ήλιο της και το χιόνι θα 'λιωνε.

Που να πάω για να
σωθώ;

«Πού να πάω για να σωθώ;» ρώτησε ο
χιονάνθρωπος τον αετό.

Αυτός άπλωσε τη φτερούγα του και του
έδειξε κατά το βοριά

Προς το Βορρά!

Βρήκε ο χιονάνθρωπος ένα ζευγάρι παλιά
ξεχασμένα πέδιλα του σκι, τα φόρεσε και
κίνησε προς τα εκεί που του έδειξε ο αετός.

Έφτασε σε μια πολιτεία, τον είδανε τα παιδιά που παίζανε στην πλατεία, τον πήρανε μαζί τους. «Δες τα μάτια του!» φώναζε η Κατερίνα. «Τι αστεία χέρια που έχει!» γέλασε ο Στέφανος.

Κι ο Κωστής τού κόλλησε ένα καπάκι από κόκα κόλα για στόμα. Ο χιονάνθρωπος διασκέδαζε με τα καμώματα των παιδιών, μα δεν ξεχνούσε πως έπρεπε να συνεχίσει το ταξίδι του. Σαν νύχτωσε, λοιπόν, κι άδειασε η πλατεία, πήρε πάλι τους δρόμους.

«Από εδώ πάνε για το βοριά;» ρώτησε ένα λεωφορείο. «Πήγαινε στο λιμάνι και τα καράβια θα σου πούνε!» του απάντησε το λεωφορείο.

Ο χιονάνθρωπος έψαξε για το λιμάνι, το βρήκε, είδε τ' αραγμένα καράβια, τα ρώτησε αν ξέρουν πώς πάνε στα βορινά. «Θα σε πηγαίναμε εμείς, μα έχει τρικυμία αυτές τις μέρες και δε σαλπάρουμε», τον απογοήτεψαν τα καράβια.

«Και τώρα, τι θα κάνω;» δάκρυσε ο χιονάνθρωπος κι έκανε μια γκριμάτσα και ξεκόλλησε το καπάκι της κόκα κόλα κι έμεινε ξανά χωρίς στόμα.

Τον είδε έτσι λυπημένο μια βαρκούλα - ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ τη λέγανε.

«Άντε να σε πάω εγώ!» του είπε κι ο χιονάνθρωπος
καταχάρηκε. Βολεύτηκε κάπου στην πλώρη κι ανοίχτηκαν στο
πέλαγο.

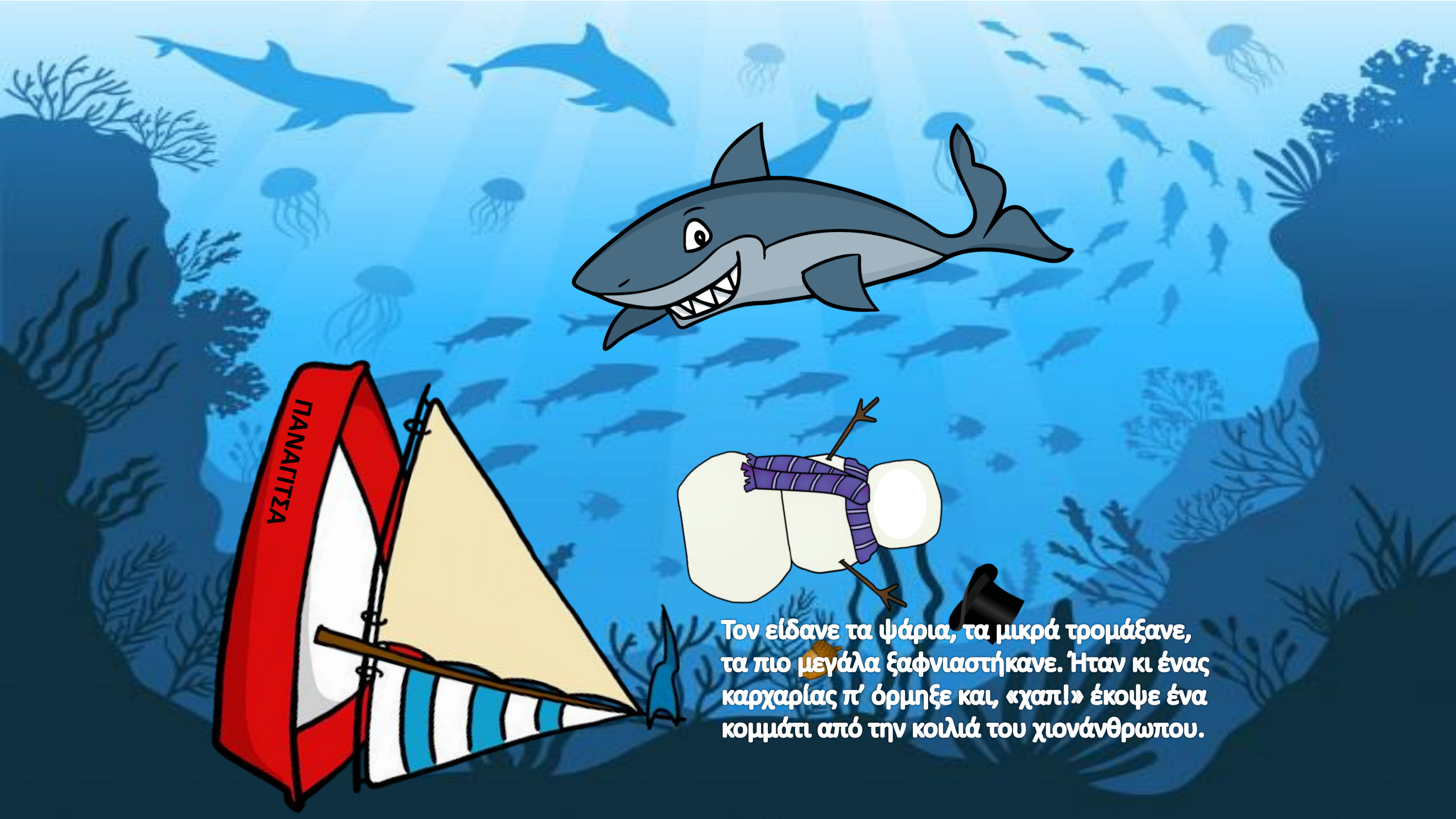

Η φουρτούνα ήταν δυνατή. Να κάτι θεόρατα
κύματα χτυπάγανε τη βάρκα κι έτριζαν τα
γέρικα ξύλα, «κριτς!», ράγισε το σκαρί.

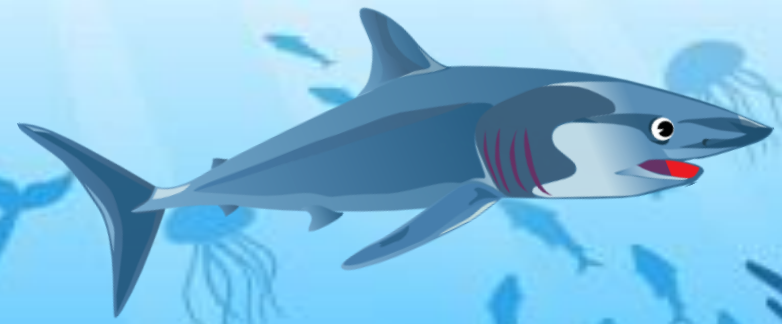
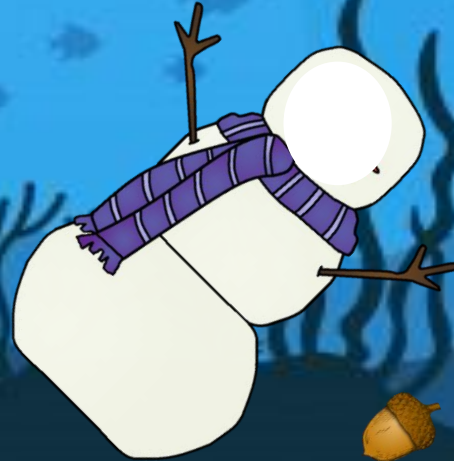

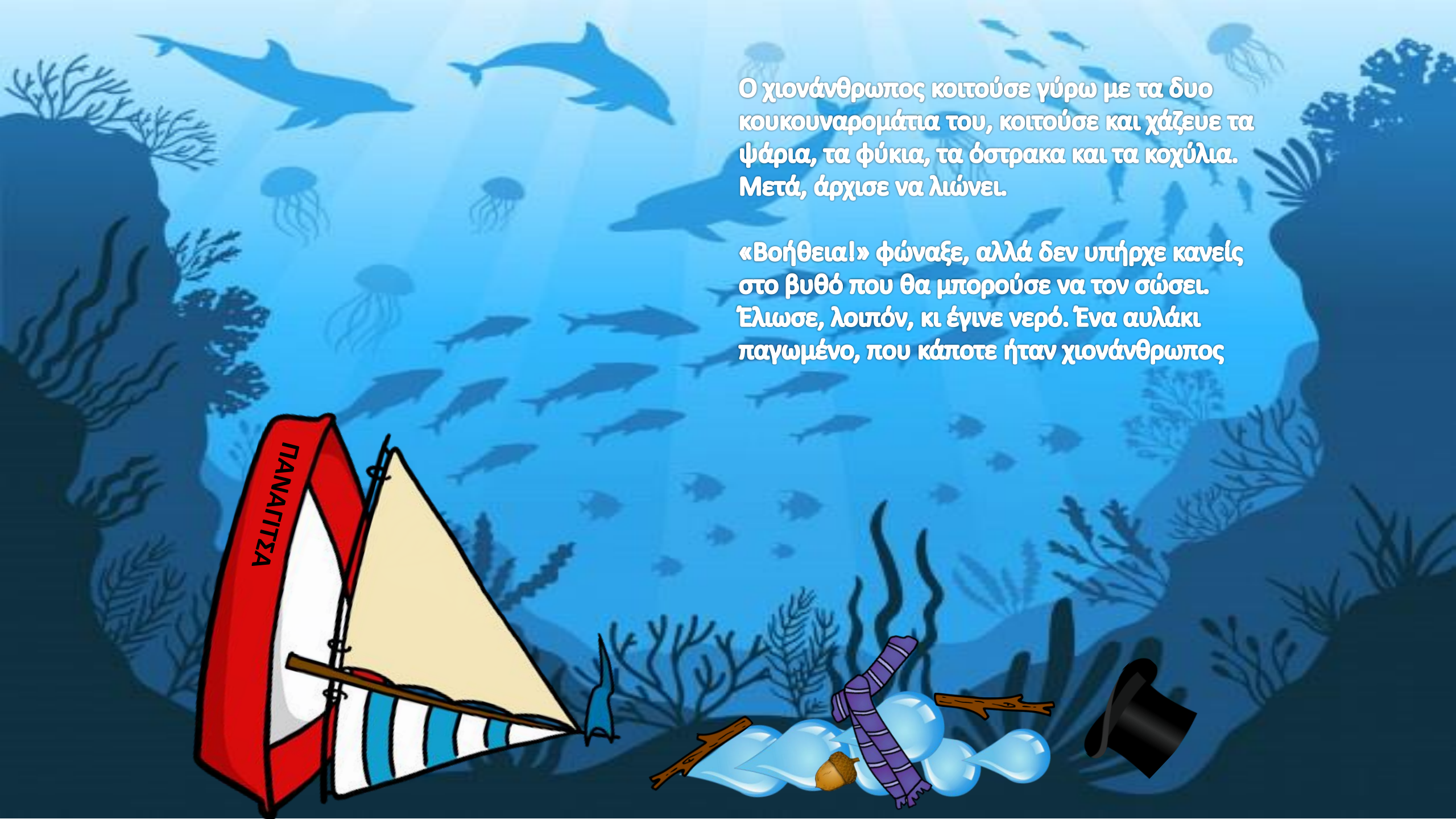
Μπήκαν νερά. Πάει, βούλιαξε η ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ,
βρέθηκε στο βυθό ο χιονάνθρωπος.

Τον είδανε τα ψάρια, τα μικρά τρομάξανε,
τα πιο μεγάλα ξαφνιαστήκανε. Ήταν κι ένας
καρχαρίας π' όρμηξε και, «χαπι!» έκοψε ένα
κομμάτι από την κοιλιά του χιονάνθρωπου.

Μα ήταν παγωμένη η μπουκιά και του
πονέσανε οι αμυγδαλές και το 'βαλε στα
πόδια ο καρχαρίας.

The background of the entire page is an underwater scene. It features several dolphins swimming in the upper half, numerous small fish scattered throughout, and several jellyfish. The water is a gradient of blue, with light rays filtering down from the top. Dark, silhouetted coral reefs are visible on the left and right sides.

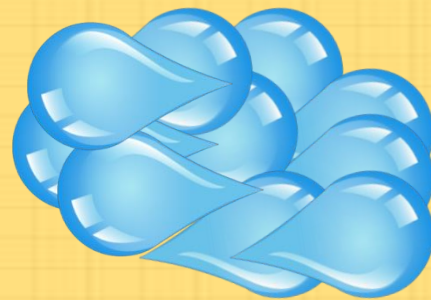
Ο χιονάνθρωπος κοιτούσε γύρω με τα δυο
κουκουναρομάτια του, κοιτούσε και χάζευε τα
ψάρια, τα φύκια, τα όστρακα και τα κοχύλια.
Μετά, άρχισε να λιώνει.

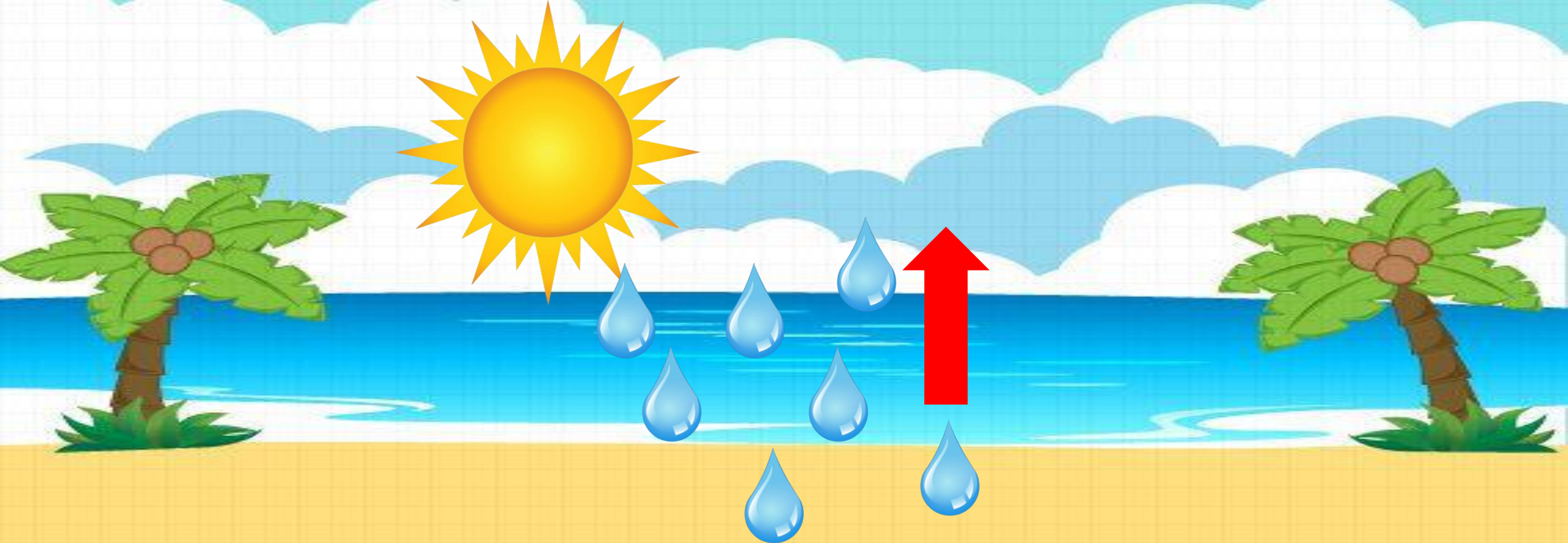
«Βοήθεια!» φώναξε, αλλά δεν υπήρχε κανείς
στο βυθό που θα μπορούσε να τον σώσει.
Έλιωσε, λοιπόν, κι έγινε νερό. Ένα αυλάκι
παγωμένο, που κάποτε ήταν χιονάνθρωπος

Πέρασαν πολλές μέρες, πέρασαν μήνες και
το νερό αυτό που κάποτε ήταν
χιονάνθρωπος, βρέθηκε σε μια άλλη
παραλία. Το έριξαν τα κύματα στα βράχια,
κύλησε σε μια λακκούβα κι έμεινε εκεί.

Βγήκε ο ήλιος και το ζέστανε, το έκανε μικρές σταγόνες, π' ανασηκώθηκαν ψηλά, μέχρι τον ουρανό φτάσανε, ενώθηκαν όλες μαζί, φτιάξανε ένα σύννεφο.

Ο άνεμος έσυρε μαζί του το σύννεφο,

το έφερε πάνω από το βουνό το χιονισμένο,
απ' όπου ο χιονάνθρωπος είχε ξεκινήσει, κι
εκεί το σύννεφο έπεσε σαν χιόνι πάνω στην
κορυφή.

Κάτι περαστικοί ορειβάτες άρχισαν το χιονοπόλεμο και μετά φτιάξανε ένα χιονάνθρωπο. Του βάλανε δυο κουκουνάρια για μάτια, ένα βελανίδι για μύτη, δυο ξερά κλαριά από πεύκο για χέρια. Μετά φύγανε και ξεχάσανε το στόμα. Μα αυτό δε στεναχώρησε το χιονάνθρωπο. Ήταν τόσο χαρούμενος που δε χάθηκε ούτε στην πλατεία, ούτε στη μανιασμένη θάλασσα, ούτε και στο βυθό με τα κοχύλια του, τα ψάρια του κι εκείνον τον απαίσιο, τον κακό καρχαρία του.

Πειράματα

Τι γίνεται το νερό όταν κρυώνει; Γεμίζουμε μαζί με τα παιδιά τις παγοθήκες και τις βάζουμε στην κατάψυξη. Όταν βγάλουμε τα παγάκια τα παιδιά διαπιστώνουν ότι είναι πολύ κρύα (παγωμένα σαν το χιόνι) και σκληρά. Διαπιστώνουν ακόμη ότι όταν τα πιάνουν, τα παγάκια λιώνουν στα χέρια τους και τρέχει νερό. Γιατί;

Τι θα πάθει ο πάγος αν τον βάλουμε στο νερό; Τα παιδιά διαπιστώνουν ότι ο πάγος λιώνει μέσα στο νερό και το νερό μας γίνεται πιο κρύο. Γιατί;

Τι θα γίνει αν ζεσταθεί το νερό; Ας πούμε ότι η κατσαρόλα μας είναι μία θάλασσα, ή λίμνη, ή ποτάμι κτλ. και το γκαζάκι μας είναι ο ήλιος. Τα παιδιά παρατηρούν ότι όταν το νερό ζεσταίνεται πολύ (βράζει) βγαίνει από την κατσαρόλα ένας καπνός που τον ονομάζουμε ατμό και συγκεκριμένα υδρατμό. Βάζοντας τα χέρια τους πάνω από τον ατμό διαπιστώνουν ότι τα χέρια τους έχουν νερό. Πώς βρέθηκε το νερό στα χέρια τους.

Σκεπάζουμε την κατσαρόλα με ένα κρύο καπάκι. Ας πούμε ότι το καπάκι αυτό είναι ο ουρανός

Τα παιδιά παρατηρούν ότι στο καπάκι μαζεύτηκαν σταγόνες νερού. Πώς βρέθηκαν στο καπάκι;

Αφήνουμε το νερό να ζεσταθεί πολύ. Τώρα βγαίνει περισσότερος ατμός. Σηκώνουμε το καπάκι και οι σταγόνες του νερού πέφτουν προς τα κάτω. Ναι, τα καταφέραμε! Βροχή πέφτει από τον ουρανό μας

Εξηγούμε στα παιδιά τις τρεις καταστάσεις της ύλης

Αρχικά το νερό μας ήταν πάγος (στερεό) . Στη συνέχεια έλιωσε κι έγινε νερό (υγρό) . Όταν ζεστάθηκε έγινε υδρατμός (αέριο),